

Пол Хауард

ТАЙФУНЪТ «БЛОНДИНКА»

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Тайфунът „Блондинка“ (роман); 252 стр.

Автор: Пол Хауард

Преводач: Катя Каменова

Какво прави милата и скромна девойка от порядъчно семейство, върху която се е стоварило бремето на неочаквано богатство – огромен брилянт, скрит в порцеланова кутийка? Разбира се, тя се отправя да търси изгубеното съкровище. Африка, диаманти, правителствени заговори и документи, шпиони и разузнавачи, покушения за убийства – детективската фабула е не по-лоша от тази в книгите на Агата Кристи. Прелестното русо създание се оказва истински тайфун, помитащ по пътя си всички и всички. Романът се чете с не по-малък интерес от романите на Джон Гришам, той завладява читателя като смерч, циклон, тайфун, торнадо и цунами, взети заедно.

**Поръчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com
получават отстъпка 20 процента.**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-315-2

ЗА АВТОРА

Унгарският писател Йеньо Рейтъо (1905 – 1943), с псевдоним Пол Хауард, е един от малцината писатели, чиято съдба е в пълен контраст със светлото и радостно съдържание на творчеството му. През 1934 година той завършва театралното училище в Будапеща и тръгва да пътешества из Европа. Напълно е покорен от волните бохеми, обитаващи големите пристанищни градове – моряците, докерите, войниците, симпатичните скитници, екстравагантните девизи стават герои на най-невероятните приключения в многобройните му романи. Неповторимият му хумор въздига книгите на Рейтъо над обичайните произведения на приключенския жанр. Те се четат на един дъх със същия интерес, с който се четат и историите на майсторите на класическите детективски романи.

През 1942 година по донос на унгарските фашисти авторът на най-четените книги в Унгария направо от болничното легло е изпратен в наказателна рота в окупираната територия на Украйна, където животът му скоро е прекъснат. Оставя след себе си над трийсет романа, които и досега се четат в цял свят. Леките остроумни реплики на неговите герои стават популярни афоризми. Жизнерадостните персонажи, създадени от фантазията на талантливия писател, днес изглеждат по-съвременни от тези на модерните автори.

ПРЕДГОВОР

*Писателят неохотно и набързо признава,
че романът му има предисловия.*

И читателите, и писателят искат колкото се може по-скоро да приключат с така наречените предисловия. Те обикновено са скучни и донякъде шаблонни, особено в наше време, когато някои видове романи вече не се пишат дори по занаятчийски правила, а се забъркват по рецепти на кулинарното изкуство: „Вземат се две млади влюбени сърца, счукват се, слагат се да кипнат от страст, посипват се с малко сладникава благословия и добре сварени или недопечени, се поднасят на читателя по всяко време“.

Мисля, че ще е по-разумно, ако чистосърдечно поднеса на читателя няколко предисловия за романа си. Нека приключим с тях по-скоро, защото колкото по-рано, толкова по-добре.

Какво всъщност е необходимо за моя роман?

Едно бедно, младо момиче, което живее много скромно от преводи на балади, защото сред едрите капиталисти на света малцина са онези, които са спечелили богатството си от преводи на балади. После един стар затворник – ще почистим гриж-

ливо сърцето му от всички грехове, докато някъде много дълбоко не открием скъпоценния камък на истинската човешка добродетел. Цената на скъпоценния камък нека бъде поне един милион фунта стерлинги. Старият затворник Джим Хогън някога е бил съученик на мистър Уестън, баща на спомнатото вече младо момиче.

Мистър Уестън понякога е посещавал своя приятел затворник, изпращал му е колети и се опитвал да облекчи злостастната му съдба. След смъртта на мистър Уестън семейството му по наследство е поело грижата за стария престъпник, продължило е да му изпраща колети и вместо починалия Уестън дъщеря му Евелин понякога е посещавала Хогън.

Имаме нужда и от един романтичен, некоректен и лекомислен младеж, който се нарича Еди Ренсинг. Той живее в мансардната стая до жилището на мис Уестън, в момента работи над едно изобретение, което трябва да се монтира на мотоциклет и което ще му донесе милиони. На изобретението засега му липсва само същността. Младият господин по благоволенieto на своя настойник и чичо мистър Артър Ренсинг е посещавал два семестъра в правния факултет. Напоследък между първо и четвърто число той старателно проиграва на карти издръжката, изпращана от чичо му Артър Ренсинг. През свободните си часове – до започването на романа – съвсем безнадеждно е влюбен в мис Евелин Уестън.

Освен Еди Ренсинг, трябва да ви представя мистър Чарлз Гордън, който след излежаването на шестгодишната си присъда ще напусне затвора. Той е излежал съвсем леко пет години и триста шейсет и два дена, но напоследък затворът бе започнал да му действа на нервите и той разбра, че последните три дни ще бъдат просто непоносими за него. Понякога с хората се случват подобни неща. Един мой приятел алпинист, който много пъти е изкачвал Монблан, миналата седмица удари плесница на домоуправителя, понеже асансьорът бил развален и трябвало пеша да се изкачи до петия етаж. Три дена преди да го освободят, Гордън се заоплакваше от остра мигрена и сърцебиене и лекарят на затвора от съчувствие го прибра в болницата.

ПЪРВА ГЛАВА

Един милионер завинаги оставя кофата с пап*. Той прави завещание на имуществото си, което лесно може да се намери. То трябва да е тук някъде, на Земята. Директорът известява за един затворник, висок 190 см, чийто нос е обезобразен от стара рана, за когото предполага, че не е спал. Това е лошо. И стените имат уши в лицето на Еди Ренсинг. Неговият план е: да ограби момичето, за да го направи богато. Той хуква.

I

С кофа в ръка милионерът спря за секунда.

Той мигновено съжали за това, защото един силен удар в гърба му напомни, че трябва да бърза, тъй като в работилницата вече го чакат. В работилницата съжителите наистина очакваха милионера с кофата. Съжителите убиваха времето си с правене на хартиени пликове и за това свое занимание непрекъснато се нуждаеха от пап, който им се доставяше от гореспоменатия милионер.

Богатият господин с безразличие, неподходящо за общественото му положение, прие факта, че са го блъснали в ребрата. Милионерът, колкото и не-

---

* Пап (от нем.) – обушарско лепило. – Б. пр.

вероятно да звучи, живееше в затвора на английския град Дартмур. Вече осем години прекарваше дните си в тази обстановка. Това, че е милионер, не знаеше никой. За него, общо взето, знаеха само, че е сдържан, мълчалив стар господин с неприветлив характер, който на доста почтена възраст съвсем заслужено е настанен на спокойствие при пълен пансион до края на живота си в Дартмур, след като е изкарал трийсетгодишен трудов стаж на престъпното поприще.

Тук пенсионираният престъпник живееше скромно и спокойно: почистваше килията, разхождаше се, лепеше пликове, понякога получаваше колети и рядко го посещаваха. Джим Хогън имаше само един посетител: мис Евилин Уестън. След смъртта на съученика му девойката го навестяваше всеки два месеца, разменяше по няколко думи със стария затворник, който недружелюбно и навъсено измърморваше нещо в отговор.

Мис Уестън учеше философия в университета – обстоятелство, което не хвърляше благоприятна светлина върху нейния житейски опит. Странно, но факт: тези, които се учат при най-големите майстори да разсъждават мъдро, обикновено много рядко се сецат за работи, от които могат да имат полза. Евилин Уестън например се опитваше да преживее, като превеждаше старинни френски балади на английски. Ако вземем под внимание, че по времето, когато се развива нашето действие, възможността да се печели от преводи на френски балади в Ан-

глия катастрофално намаля, няма защо да се чудим, че мис Уестън и майка ѝ живееха много бедно в една мансарда на Кингс Роуд. Пенсията на починалия Уестън едва стигаше да преживеят. За щастие братът на мисис Уестън, макар и да не беше богат, понякога имаше възможност да помага на сестра си с по-дребни суми. Този брат, мистър Брадфърд, беше мъжки шивач. Беше доста заможен, защото освен със занаята си занимаваше се, общо взето, доста успешно и с борсови спекулации.

Разказаното считам за важно само за да може читателят да разбере и оцени пожертвователността на Евилин Уестън, която въпреки скромните си възможности не изостави на произвола стария престъпник Джим Хогън и понякога му занасяше колети в Дартмур.

2

След като излежа петнайсет години, делото на Джим Хогън стигна до най-висшия форум, а от тази най-висша инстанция раздаваха само оправдателни присъди. В болницата на затвора старият Хогън чакаше да освободят земните му останки и понеже беше изправени пред такава власт, където и най-голямото престъпление избледнява пред най-малката добрина, можеше да бъде сигурен, че след няколко часа ще напусне Дартмур.

В осем часа вечерта се случи нещо неочаквано.

Старият Хогън заяви, че иска да направи завещание. Лекарят отначало помисли, че той бълнува от температурата. За какво можеше да направи завещание старият затворник? Тялото му принадлежеше на земята, душата му на дявола. а дрехите му – на държавата. Но понеже затворникът настояваше да се изпълни необикновеното му желание и понеже дори директорите на затворите рядко отказват да изпълнят последното желание на умиращите, то направиха протокол за последните разпореждания на стария господин, както той пожела, само в присъствието на свещеника и директора...

...На другия ден старият Хогън размахваше весело крака, седнал на Пръстена на Сатурн, надничаеше към нашата превиваща се от колики планета и от разстояние хиляди светлинни години потриваше доволно ръце.

Беше оставил на мис Евилин Уестън приблизително един милион фунта.

3

Не обичам да съдя за хората по техните слабости. И любопитството не считам за грях. Може би от него човек остарява бързо, поне това се доказва от обстоятелството, че много жени, още сравнително млади, редовно ходят на козметички, но в никакъв случай то не е грях. Ала любопитството има уродлив близък, грозен издънка: подслушването.

Презирам хората, които подслушват. Колкото пъти съм подслушвал, винаги след това съм имал душевни конфликти. Повярвайте ми – в подслушването има нещо, което напомня за подло убийство, сякаш със слуховите си органи забиваме нож в гърба на тайните на друг човек. Затова не можем да простим подобна подлост и на Еди Ренсинг, въпреки че младият мъж беше влюбен, а ние добре знаем, че това душевно състояние почти без изключение окислява и най-стоманения мъжки характер. Еди Ренсинг подслушваше. Мансардните стаи бяха разделени с толкова тънки стени, че за да подслушва, беше достатъчно да притисне силно ухо до тапетите и незабавно да чуе всичко, което си говореха в съседната стая Евилин Уестън и майка ѝ. След малко той притисна още по-плътнo ухо до стената и с най-голямо удоволствие би притиснал и другото си ухо, ако природата, за голямо неудоволствие на хората, които подслушват, не беше предопределила ушите ни да израстат право противоположно от двете страни на главите ни. За щастие той и така чуваше много добре всичко.

Евилин четеше някакво писмо. Беше завещанието на стария Джим Хогън, пристигнало със следобедната поща.

„...По желание на затворника Джим Хогън присъствахме и се убедихме лично, че същият е в пълно съзнание въпреки болестта си, което потвърждава и лекарят на заведението, и продиктува следното